Preek van 4 maart 2018 **Toos Maas**
EEN PLEK WAAR IK ME THUIS VOEL

Ons hele leven hebben we te maken met geboden en verboden. We hoorden in de eerste lezing over de tien geboden die God aan Mozes doorgaf, niet bedoeld als strenge wetten maar als richtingwijzers om ons te helpen in het dagelijks leven. Gij zult niet stelen, niet doden, geen overspel plegen, uw vader en moeder eren, geen kwaadspreken, geen andere goden aanbidden.

Dat moet ook Jezus gedacht hebben toen hij in de tempel van zijn Vader zag hoe er gesjacheld en gehandeld werd. Hij joeg ze weg, hoorden we in het evangelie, al die handelaars en geldwisselaars die de wet van eigenbelang hanteerden. In het huis van zijn Vader moet immers de wet van de liefde heersen en niet de wet van het geld.

Pas veel later werd begrepen wat Jezus bedoelde met 'breek de tempel maar af en ik zal hem in drie dagen weer opbouwen'.

Nou…, toen en nu weten we wel dat je nog geen schuurtje in drie dagen kunt bouwen, laat staan een kerkgebouw. Maar daar ging het hem ook niet om. Van een tempel maak je geen markt waar het alleen maar om geld draait; die markt moest worden afgebroken om plaats te maken voor hen die zijn Vader, onze God, wilden eren en daar liefde en zorg met elkaar delen. Samen lief en leed vieren onder het dak van God.

En wij kerkmensen hebben daarbij blijkbaar zo'n gebouw nodig? Een vaste plek met vaste gebruiken en rituelen? Hier benoemen we dat er een God is die in mensen woont, hier stellen we onze vragen aan en bidden we tot God. Hier kunnen we al onze twijfels, onze moppers, ons verdriet stillekes neerleggen bij God. En natuurlijk kan dat elders ook maar wij doen het in elk geval ook op deze plek. Een plek waar ik me thuis voel - en ik hoop ook u, soms gesterkt, soms hardop meebiddend, soms alleen maar genietend van het koor of het orgelspel, soms stillekes vragend; en soms zit ik er maar, ik kijk om me heen en denk dan: wat fijn dat wij hier nog met zovelen samenkomen. En dan denk ik ook aan een artikel dat ik las in een maatschappelijk blad.

Daarin stond dat uit een landelijk onderzoek is gebleken dat niet alleen maar wel heel vaak, kerkmensen zich inzetten voor het vrijwilligerswerk in onze maatschappij. Misschien dat we binnen deze muren toch gevoed worden om het buiten die muren uit te voeren???

Ik weet het ook niet, maar het heeft mij altijd heel goed gedaan met zoveel anderen iets te mogen betekenen in en om onze kerk.

En toch ga ik nu, na 35 jaar, stoppen met het kerkenwerk. Ik zal het ongetwijfeld gaan missen maar hoop nog heel lang hier naar de zondagse woorden te komen luisteren, stillekes te bidden, een bietje vals mee te zingen en bovenal jullie te ontmoeten. En tegen al die mensen zeg ik: dankjewel voor het vertrouwen; dankjewel dat jullie het zo lang met mij hebben uitgehouden. Oprecht dankjewel aan jullie allen. Blijf elkaar ook hier ontmoeten en blijf vooral trouw aan elkaar.